

[Gert Petersen.]

uden kontrolmuligheder af nogen art og for øvrigt næppe overhovedet til gavn for beskæftigelsen.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre, drejer sig om ungdommens problemer. Statsministeren sagde noget rigtigt herom, men meget lidt konkret, og derfor spørger jeg: hvad vil man gøre ved ungdomsarbejdsløsheden? Hvordan stiller man sig f. eks. til LLOs krav om sikring af et større antal lærepladser? Hvad vil man gøre ved de erhvervsfaglige grunduddannelser og ved Statens Uddannelsesstøtte? Jeg erkender fuldt ud, at vi ikke kan gøre det hele på én gang. Det ved jeg, men noget må gøres, for der er titusinder her, som for alvor er i klemme, og det gælder ikke mindst de 16—19-årige.

Mens vi taler om ungdommens problemer, vil jeg godt udtale min undren over, at man vil lægge den forrige undervisningsministers forbløffende skolereformforslag til grund for en behandling her i tinget. Det er måske nok smigrende for fru Tove Nielsen, men det kommer som et chok for mange mennesker, derunder også mange socialdemokrater, så vidt jeg kan orientere mig, at man nu vil gå på frierfodder til hr. Poul Hartlings parti netop på dette punkt.

Det var nogle kritiske bemærkninger om den redegørelse, som statsministeren kom med, men jeg vil også gerne kommentere nogle af de ting i oplægget, som vi er tilfreds med. Vi ser med tilfredshed på, at man vil genindføre princippet om statslåneordning i boligbyggeriet, selv om jeg nok tror, det havde været en renere ordning, om jeg så må sige, simpelt hen at indefryse byggeriets som en offentlig prioritet i byggeriet. Jeg har lidt på fornemmelsen, at der er tale om en vis given-efter over for de borgerlige, når man ikke er fremkommet med dette rene forslag, og jeg tror ikke, det er særlig klogt, for jeg tror, det kan have en positiv betydning at få disse forslag frem og diskuteret her i offentlighedens søgelys, i stedet for at man sidder og diskuterer dem oppe i nogle udvalgsværelser bag lukkede døre, når der føres forligsforhandlinger af den ene eller den anden art.

Vi er også tilhængere af tanken om at yde billige lån til isoleringsarbejder. Vi har selv stillet forslag herom, netop i denne tid for et år siden, de radikale har stillet forslag og

altså også den nye regering. Her må da være noget, som hurtigt kan føres ud i livet her fra folketinget.

Hvad angår ideen om erhvervsstøtte, skal man ikke tro, at socialistisk folkeparti er modstander af det. I vores eget beskæftigelsesprogram, der blev udarbejdet i august sidste år, pegede vi på nødvendigheden heraf i den nuværende situation. Men vi satte en væsentlig betingelse på, nemlig at lønmodtagerne i de støttede virksomheder er med til at kontrollere støttens anvendelse, så vi får en sikkerhed for, at midlerne virkelig går til foranstaltninger til fremme af beskæftigelsen.

Af de forslag, regeringen vil stille, kan vi i øvrigt bedst lide forslaget om en statslig bistandsfond. Jeg går ud fra, at hvis vi i dag havde haft sådan en fond, ville vi med sikkerhed have kunnet hjælpe lønmodtagerne på virksomheder som Uniprint og Rank Arena med at opnå deres mål og bevare deres arbejdspladser. Det går jeg ud fra, men det er noget, jeg meget gerne vil høre regeringens opfattelse af, og jeg vil da sige, at vores holdning til ideen selvsagt afhænger noget af det svar, der gives.

I øvrigt kunne vi godt forestille os, at de midler, som regeringen har tænkt sig at give til egnsudvikling, afskrivninger og den nye fond, slås sammen og gives alene til en erhvervsstøttefond, og at denne gør sine ydelser afhængige af, at de pågældende støttede virksomheder accepterer en form for virksomhedsdemokrati. Jeg er godt klar over, at den store virksomhedsdemokratiske reform ikke gennemføres af dette folketing, hvis den skal have mening, for hvis den skal have mening, må den sprænge rammerne for den nuværende kapitalistiske struktur. Men mon dog selv dette folketing vil afvise, at der i det mindste gennemføres nogle eksperimenter med demokrati på arbejdspladsen? Det vil jeg se, før jeg tror det.

Tankerne om statslig kurssikring og udvidet eksportstøtte er også med i vores eget beskæftigelsesprogram. Men igen: skal vi bare forære erhvervslivet penge, der jo må tages fra lønmodtagerne, for at få beskæftigelsen i gang? Socialistisk folkeparti vil i hvert fald arbejde for, at disse midler, som ydes erhvervslivet via kurssikring og udvidet eksportstøtte, forbliver samfundseje.

Jeg hørte med glæde statsministerens ord